

Čís. 8320.

Kdo tvrdí právní poměr, vadící výkonu exekuce podle § 568 c. ř. s., musí se brániti exekuci žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř. Důkaz o tom, že tu jest takový právní poměr, tíží žalobce a nelze ukládati důkaz žalovanému vymáhajícímu věřiteli o tom, že tu není přímého právního poměru.

(Rozh. ze dne 21. září 1928, R I 684/28.)

Vymáhající věřitel vedl proti Jaromíru K-ovi exekuci vyklizením bytu. Dne 20. ledna 1928 ohlásili u exekučního soudu, který prováděje exekuci, nařídil její výkon na 8. února 1928, Bohuslav F., Karel B., Anna B-ová a Marie Č-ová svá nájemní práva k bytu a navrhli, by soud ohlášení to vzal na vědomí, nařídil rok k výsledku účastníků, poukázal vymáhající stranu ke zjištění nájemního poměru navrhovatelů na pořad práva, vyslovil nepřipustnost exekuce vyklizením proti navrhovatelům, odložil exekuci pokud nebude jejich právní poměr k vymáhající straně bezpečně stanoven. Soud první stolice stanovil rok k jednání o žádosti navrhovatelů, odložil vyklizení až do pravoplatného rozhodnutí o jejich žádosti a vyhověv na to navrhovatelům, odepřel provést výkon exekučního vyklizení a poukázal vymáhající stranu na pořad práva civilního k získání nového exekučního titulu k vyklizení zmíněného bytu povinnou stranou již neobývaného proti navrhovatelům. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že poukázal Bohuslava F-a, Karla B-a, Annu B-ovou a Marii Č-ovou k průkazu jejich nájemních práv k spornému bytu na pořad práva a uložil prvnímu soudu, by po pravoplatnosti tohoto usnesení pokračoval v exekuci nuceným vyklizením bytu. Důvody: Navrhovatelé tvrdí, že jsou v bezprostředním právním poměru ohledně sporného bytu ke straně vymáhající jako udánlivé pronajímatelce a toto tvrzené právo přísluší jim uplatňovati ne sice žalobou podle § 37 ex. ř., která v takových případech podle stálé praxe se nepřipouští, nýbrž žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř. a zažádati na základě žaloby o odklad exekučního vyklizení ve smyslu § 42 čís. 5 ex. ř. Tento postup odpovídá zásadám, na nichž exekuční řád a zejména jeho ustanovení §§ 35, 36, 37 a 40 ex. ř. jsou zbudována. Nelze popírati, že tvrzené právo nájemní navrhovatelů jest podle stavu věci právem sporným, které v řízení exekučním zjišťováno a na jisto postaveno býti nemůže. Nemělo by tudíž smyslu zaváděti použitím § 55 ex. ř. šetření o ohlášeném nájemním právu, neboť šetření takové podle povahy případu skončiti by musilo vždy odkázáním na pořad práva ke zjištění tvrzeného nájemního poměru a vedlo by tudíž k zbytečnému protahování věci. Vysloviti nepřipustnost vedené exekuce na základě ohlášených nájemních práv a její odklad, nemá v exekučním řádu opory a pro odklad není tu podmínek § 42 ex. ř. Pokud se týče otázky, kdo má býti odkázán na pořad práva, plyne se shora uvedeného, že jest to ten, kdo nájemní právo a tudíž nepřipustnost exekuce tvrdí, nikoli však vymáhající

strana. Opačný názor mohl by vésti k důsledkům nepředvídaným, neboť pak by k jednomu a témuž bytu, zejména, je-li obydlen více podnájemníky, mohli postupně uplatňovati jednotliví podnájemníci práva nájemní a musila by pak vymáhající strana pokaždé na určení práva nájemního proti jednotlivému podnájemníku vystupovati. Pro názor, že vymáhající stranu dlužno odkázati na pořad práva, nelze se dovolávati ustanovení § 55 druhý odstavec ex. ř., neboť ustanovení to má na mysli přirozeně jen poměr mezi vymáhající stranou a dlužníkem a tu uloženo jest ustanovením tím vymáhající straně, by prokázala soudu všechny okolnosti závažné pro navrhované soudní rozhodnutí neb opatření mezi exekucními stranami. Rozšiřovati povinnost tu i na jiné případy, vedlo by k povážlivým důsledkům. Za tohoto stavu věci jsou stížnosti odůvodněny, bylo jim vyhověno a usneseno, jak shora jest uvedeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Pravdu má rekursní soud. Podle § 568 c. ř. s. jsou ovšem všechny proti nájemníkovi nebo pachtýři vydobyté výpovědi, příkazy, rozhodnutí a opatření tam blíže označené účinné a vykonatelné i proti podnájemníkovi a podpachtýři, avšak jen potud, pokud tomu nevádí právní poměr mezi podnájemníkem anebo podpachtýřem a pronajímatelem nebo propachtovatelem. Kdo tvrdí takový právní poměr, vadící výkonu exekuce, odporuje exekuci, třebas jen pokud se dotýká jeho osoby, a musí přirozeně právě tak, jako třetí osoba, tvrdící k předmětu exekuci dotčenému právo, nedopouštějící výkon exekuce, uplatniti odpor tento žalobou, jenže, nemaje věcného práva k věci, nemůže tak učiniti žalobou podle § 37 ex. ř., nýbrž jen žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř., jak správně doličil již rekursní soud, a může pak podle § 42 čís. 5 ex. ř. domáhati se i odkladu exekuce. Mýlným jest názor stěžovatelů, že důkazní břemeno tíží navrhovatele, správně snad vymáhajícího věřitele, neboť námitku musí prokázati ten, kdo se jí brání, a nelze ukládati vymáhajícímu věřiteli důkaz o záporné skutečnosti, že tu není přímého právního poměru, jenž by podle § 568 c. ř. s. bránil výkonu exekuce.

Čís. 8321.

Nárok odesílatele proti zasílateli na náhradu škody ze ztráty zboží, ježto zasílatel nezaslal zboží na udanou mu adresu, promlčuje se v jednorroční lhůtě čl. 386 obch. zák.

(Rozh. ze dne 21. září 1928, Rv I 2075/27.)

Žaloba odesílatele proti zasílateli o náhradu škody pro ztrátu zboží byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto